

KİTAP AYRACI -Radyo Tiyatrosu-

4. BÖLÜM

(Yusuf dükkâna girer. İçeride Sedat Anar ve Tuncay Korkmaz'ın santur-mızıka düeti çalmaktadır. Alper Bey kitap okumaktadır.)

Yusuf: Yine güzel bir müzik bulmuşsunuz kendinize.

Alper: Hay Allah... Dalmışım yine. Hoş geldin Yusuf.

Yusuf: Hoş bulduk.

Alper: Geç bakalım geç. Ne var ne yok?

Yusuf: İyilik... Bir yaramazlık yok. Siz nasılsınız?

Alper: Çok şükür, bende de bir yaramazlık yok. Her zamanki gibi, müzik, kitaplar işte...

Yusuf: Şarkıyı çok beğendim.

Alper: Santur ve mızıkeyi birlikte dinlemiş miydin daha önce?

Yusuf: Hayır, dinlememiştim. Ama bayıldım. Çok çok güzel.

Alper: Tınıları birbirini nasıl da bütünlemiş değil mi?

Yusuf: Evet. Bu şarkı hem çok tanıdık gibi hem de çok farklı... Güzel hissettiren bir farklılık ama bu. Hani biriyle ilk defa görüşür de insan, daha tanışır tanışmaz dost olur ya... Onun gibi işte.

Alper: Tanıyormuşsun gibi, ama tanıdığın kimse değil, farklı çok farklı. Ama hani, iyi hissettiriyor sana kendini, sanki yıllardır dostmuşsunuz gibi... Sonra bir de bakıyorsun farkında bile olmadan paylaşmaya başlamışsın bile.

Yusuf: Hem çok eski gibi, hem de çok yeni. Kimler çalıyor?

Alper: İki güzel müzisyen: Sedat Anar, Tuncay Korkmaz. Çok iyi çalıyorlar gerçekten. Daha önce bir konserlerine gitmiştim. Selahattin Anar da vardı konserde, bendiriyle. Bayılmışım. Kompozisyona bakar mısın? Santur, mızıka, bağlama, gitar ve bendirin müthiş uyumuna, müziğin insanları her şeyin özündeki birliğe çağrısına şahit olmuştum. Yunus'un, Niyazi Mısır'ın, Hacı Bektaş Veli'nin deyişlerini santurla, bağlamayla, mızıka, gitar ve bendirin oluşturduğu o havada ve kompozisyonda dinlemek dinleyen herkes için güzel bir tecrübeydi. Herkes şaşırmişti. O müzik geçmişin ruhunu canlı tutan bu toprakların, toplayıcı ve örücü Anadolu'nun duymayı bilen herkese içten bir çağrısıydı. Yunusça bir çağrıydı.

Yusuf: Duymuş mudur insanlar?

Alper: Duyanlar duymuştur Yusuf. Herkes nasibini alır. Ne bir eksik ne bir fazla... Söyle bakalım. Sen nasibini aldın mı bizim garip Çelebimiz Âsaf Halet'ten? Nasıl buldun şiirleri?

Yusuf: Okudum hepsini. İlk önce anlamaya çalışıyordum, bu yüzden zorlandığım yerler oldu. Ama sonra bunun yapay olduğunu düşündüm. Anlamaya çalışmadan sadece hissederek, müziğini bularak, birer tekerleme gibi, masal anlatıyor gibi okudum şiirleri. Böyle yapınca her şey değişti.

Alper: Müziğiyle, ruhuyla, yüzündeki o tebessümüyle, geçmiş zamanlardan alıp getirdiği masalların-tekerlemelerin çocuksuluğuyla, saflığıyla, tüm kederi ve naifliğiyle Asaf Halet karşında duruyordu değil mi?

Yusuf: Evet... İçimi okudunuz.

Alper: Şaşıрма Yusuf!.. Asaf Halet bu, sen şiirlerini okurken o karşında beliriverir birden ve sana masallar anlatmaya başlar, tebessüm ederek bakar sana. Beyaz bir takım elbisesi vardır. Ceketinin mendil cebinde kalbinin üzerinde bir çiçek durur, tüm canlılığıyla. Kimseler bilmez, o çiçek can suyunun içinde durur, Çelebi ceketinin içinden bir cep daha diktirmiştir, çiçeği can suyundan ayırmaz. Bak sana ne dinleteceğim şimdi. Asaf Halet'ten bizlere kalan bir ses kaydı var bugün. Geçen bir radyoda yayımlanmıştı. Ben de kaydettim. Muhtemelen bir şiir matinesinde kaydedilmiş.

Yusuf: Hangi şiiri okuyor?

Alper: Kitapta okumuşundur... Kunala.

(Alper Bey, teybin düğmesine basar ve kayıt çalmaya başlar. Âsaf Halet Çelebi'nin kendi sesinden Kunala şiiri çalmaya başlar.)

KUNÂLA

Vakit geldi kunâla

Dünyayı görelî çok oldu

Tam kırk yılda seni buldum kunâla

Bu can tenden geçmeden

Bu dünyadan göçmeden

Bir kerecik sevmek çok değil

Simsiyah saçların var kunâla

Kemiklerine yapışık etlerin var

Bir gün dökülecek

Kunâla kuşu gibi gözlerin var

Bir gün sönecek

Kunâla

Bu etlerin arkasında güzelliklerin var

Benden başka kimse bilmeyecek

Bu can içimde kuştur kunâla

Seni görünce titrer

Bu can gözümde muhabbettir kunâla

Seni görünce yanar

Bu can burnumda soluk olur kunâla

Uçar gider

Bu can benden geçmeden

Bu dünyadan göçmeden

Bir tek seni sevmek çok değil

Alper: ENasıl buldun? Harika değil mi?

Yusuf: Evet, gerçekten çok güzel okuyor.

Alper: Onu farklı kılan ne, biliyor musun Yusuf? Eskimiyor, aramızda yaşıyor ve hâlâ üretiyor sanki. Asaf Hâlet Çelebi hâlâ özgün, hâlâ yeni ve hâlâ şiiri keşfe açık bir şair. Bütün şiirleri işte bu kitapta. Neredeyse altmış yıl olmuş bu dünyadan göçeli, hâlâ şiirine dünyasına davet ediyor bizi. Nefes alıyor ama hiç eskimiyor. Çünkü o bugünün insanın yaptığını, o garip sınıflandırmaları yapmıyor; bu dünyadaki tüm geleneklerin özünü, yani insanı anlatıyor. Bu yüzden Asaf Halet Çelebi'nin şiiri hiçbir zaman tıkanmadı ve geleceğe akmaya devam edecek. Bugün biz onun şiirlerini ve yazılarını okudukça kaynaklarının ne denli kadim ve canlı olduğunu, ne denli insandan yola çıktığını görüp duyuyor ve hissediyoruz. İşte böyle Yusuf. Şimdi sana Asaf Halet'ten bir şiir okuyayım de bir sonraki gelişinde devam ederiz sohbetimize kaldığımız yerden, olur mu? Bugün biraz sahaflara bakacağım. Bir kitap arıyorum da.

Yusuf: Tabii, ne demek. Aslında ben de çıkacaktım, ama çok güzel anlatıyordunuz. Kesmek istemedim sözünüzü.

Alper: Çok incedin Yusuf. Sana hangi şiiri okuyacağım biliyor musun?

Yusuf: Yoksa İbrahim mi?

Alper: Nereden bildin?

Yusuf: Hazreti İbrahim'in put kırma hadisesini okumuştum. Bu şiir de oradan başlıyor ve bambaşka bir yolla gönlümüze uzanıyor sanki. Çok sevdim bu şiiri. Sizin de sevdiğinizi tahmin ettim sadece.

Alper: Doğru bilmişsin Yusuf. Şiiri okuyayım o zaman.

İbrahim

İçimdeki putları devir

Elindeki baltayla

Kırılan putların yerine

Yenilerini koyan kim

Güneş buzdan evimi yıktı

Koca buzlar düştü

Putların boyunları kırıldı

İbrahim

Güneşi evime sokan kim

Asma bahçelerinde dolaşan güzelleri
Buhtunnasır put yaptı
Ben ki zamansız bahçeleri kucakladım
Güzeller bende kaldı
İbrahim
Gönlümü put sanıp da kıran kim

Yusuf: Yine çok güzel okudunuz. Peki, peki siz işinize geç kalmayın, çıkayım ben izninizle.

Alper: Olur Yusuf tabi. Ha, unutmadan (raftan bir kitap alır) bu kitabı da oku, geldiğinde konuşuruz. Hem bütünleşmiş olur kafanda Asaf Halet. Bu kitap Asaf Halet'in gazete ve dergi yazılarından oluşuyor. İçinde çok güzel, ilginç, insanın ufkunu açan yazılar var.

Yusuf: Çok teşekkür ederim. Sayenizde çok şey öğreniyorum.

Alper: Ne demek Yusuf. Okumaya devam et sen, o bana yeter.

Yusuf: Peki, inşallah. Görüşürüz o zaman.

Alper: İnşallah Yusuf. Görüşmek üzere. Ben de montumu alıp çıkıyorum. Hadi, hadi güle güle.

-4.Bölüm Sonu-